

KEKSZOSZTÁSKOR

PÁRATLAN OLDAL - LIX. évfolyam, 34. szám, 2015. augusztus 19.

A menekültügy egy adott pillanatában két képet látunk.

A város egyik felében, ahol ételt osztanak a migránsoknak, a tizenhat éves afgán Aziz épp egy magyar hajléktalan életét menti. A mentő késik, a sérült Aziz lépése nélkül elvérezne. Ráadásul a hajléktalan attól vérzik, hogy indulatosan belecsapott az ajtóüvegbe: mi az, hogy ezek a „jöttmentek” gyorsabban kapnak enni?! Vagyis Aziz – micsoda giccs ez! – végül is egy ellenségének segít. És mivel tud valamit az élet lényegéről, szerényen csak ennyit mond erről: *„Én is ember vagyok, ő is ember, bajban volt és én tudtam, mit kell tennem”*.

A város egy másik pontján, ahol szintén ételt osztanak a migránsoknak, Sólyom László egykori alkotmánybíró és köztársasági elnök kekszet bont migráns gyerekeknek. Nem tudjuk pontosan, micsodaként. Hiszen hiába bújt a máltaiak mellényébe, ettől ő nem lett civil önkéntes, aki vonatlétszámot egyeztet, és térképeket nyomtatva lohol. De nem is az a magas rangú vendég, aki épp egy fajsúlyos politikai kiállását hitelesíti a személyes jótekonyságával. Fajsúlyos politikai kiállás nem volt, így ez a személyes jótekonyság pusztán egy hiány elfedésére szolgál. Nemhogy bármit hitelesítene, önmagában is hiteltelen.

Pedig ha valakit, Sólyom Lászlót a tudása nagyon is alkalmassá tenné egy fajsúlyos politikai kiállásra. Most, amikor tényleg kézzelfogható az általa emlegetett erkölcsi válság, mindenkinél hatékonyabban képviselhetné a kekszosztás mögötti, valódi jogi szemléletet. Világos fogalmakkal a társadalom értésére adhatná: a mi kultúránkban alaptétel az emberi méltóság és a velünk született szabadságjogok feltétel nélküli tisztelete. Érdektelen, hogy ki miért került kiszolgáltatott, a méltóságát veszélyeztető helyzetbe. Ha ebbe került, és nekünk tudomásunk van róla, kötelességünk támaszt nyújtani neki. Ám Sólyom semmi ilyesmit nem mond, csupán a kekszet osztja, majd szépen hazamegy, és még csak a CÖF kretén árulózására sem reagál (ezt amúgy helyesen teszi).

Mi viszont itt maradunk ezzel a két, egymással nemigen harmonizáló képpel. Maximum megtoldhatjuk egy harmadikkal: annak ábrándjával, hogy majd Aziz eljut a jogi egyetemig. Azután alkotmánybíró, esetleg köztársasági elnök lesz, de ő soha nem fogja elfelejteni a „tudtam, mit kell tennem” gondolatát. Ám mivel azt is tudjuk, hogy Azizt még ezer hatás érheti, amelyektől bizony ő is feledékennyé válhat, hagyjuk az ábrándozást. Mi mást is tehetnénk – megyünk és osztjuk tovább a kekszet.